

Kuidas poiss ja kass allilma sattusid

Vaimar (noorem)

Elas kord üks poiss. Tal oli vaid tema parim sõber, süsimust kass. See kass ei olnud aga tavaline, ta võis anda sulle igavese elu. Tal oli aga kindel reegel. Mitte kunagi ei tohtinud ta kuuvalguse kätte jääda.

Ühel õhtul kui poiss ja kass mööda teed kõmpisid, hakkas äkitselt sadama. Neil polnud muud valikut kui et nad pidid lähedal asuvast tarest peavarju otsima. Tares aga, kust poiss ja kass olid lootnud peavarju leida, elas kuri nõid, kes oli terve elu püüdnud leida igavese elu valemit. Kui ta märkas, et tema ukse taga on võlukass, tuli talle kaval plaan ja ta lasi rändurid sisse. Ta teadis väga hästi, et kass ei tohi kuuvalgust saada. Ta mõtles, et kui ta kassi öösel õue viib ja ise tema kõrval seisab, siis äkki saab ta kassi võimed endale ja saab ennast muuta surematuks.

Ta seadis poisile aseme ahju peale ja kassile pani pingi alla väikese tekikese. Öösel kui kass magas, tassis nõid ta välja kuuvalguse kätte. Seda maid hakkas kass hajuma ja kadus peagi. Kui nõid märkas, et soovitud võlujõud jäi aga saamata, sai ta maru vihaseks ja äratas poisi üles. „Kus kass kadus?“ karjus ta, „Miks ma ta võlujõudu endale ei saanud?“ Poiss aga muigas ainult ja vastas: „Kes teisele auku kaevab, see ise sinna kukub.“ Sellise vastuse peale sai nõid väga pahaseks ja koksas poisi maha, ise karjudes: „Saadan su põrguteele kus on ka su kass!“

Nii oligi. Juba paari hetke pärast seisis poiss oma armsa kassi kõrval ja nad hakkasid mööda teed minema. Mõne tunniga olidki nad allilmas, kus neil oli sellest ajast peale hea elu. Nõid sai aga vägeva karistuse allilma valitsejalt ja teda ei nähtud enam kunagi.